

UCHWAŁA NR XL/263/17
RADY MIEJSKIEJ W DOBCZYCACH

z dnia 28 czerwca 2017 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Burmistrza Gminy i Miasta Dobczyce

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. 2016 r. poz. 446 z późn. zm.), art. 227 i art. 229 pkt. 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2016r., poz. 23 z późn. zm.), **Rada Miejska w Dobczycach uchwala, co następuje:**

§ 1. Po rozpatrzeniu skargi wniesionej w dniu 15 maja 2017 roku przez [REDAKTOR] zamieszkałą [REDAKTOR] na działalność Burmistrza Gminy i Miasta Dobczyce oraz podległych mu pracowników Urzędu Miasta i Gminy Rada Miejska w Dobczycach uznaje skargę za bezzasadną z przyczyn określonych w załączniku nr 1 do niniejszej uchwały.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miejskiej w Dobczycach do zawiadomienia o sposobie załatwienia skargi skarżących.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Dobczycach

dr Tadeusz Bochnia

Załącznik do Uchwały Nr XL/263/17

Rady Miejskiej w Dobczycach

z dnia 28 czerwca 2017 r.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 15 maja 2017 roku [REDAKTOR] zamieszkała os. [REDAKTOR] Dobczyce złożyła skargę na działalność Burmistrza Gminy i Miasta Dobczyce (dalej: Burmistrz) oraz podległych mu pracowników Urzędu Miasta i Gminy Dobczyce (dalej: Urząd), w której wskazała, że w trakcie posiedzenia Komisji Gospodarczej w dniu 3.04.2017 r., której tematem było m.in. wyrażenie opinii w sprawie dalszych działań w sprawie planu zagospodarowania przestrzennego dla Dobczyce w części uchylonej przez Wojewodę „...Burmistrz Gminy i Miasta Dobczyce (i/lub podlegli mu pracownicy) udzielając Radnym informacji o toczącym się w jej sprawie postępowaniu administracyjnym o wydanie decyzji o warunkach zabudowy (takich jak szczegóły zamierzenia objętego wnioskiem o ustalenie warunków zabudowy, czy kwestie własności działek), jak również formułując na forum Komisji oceny co do jej uczciwości naruszył przepisy prawa...” tj.

- zasadę jawności postępowania administracyjnego wyłącznie dla jego stron (art. 73 k.p.a),
- zasadę czynnego udziału strony w każdym stadium postępowania (art. 10 par. 1 k.p.a),
- udzielenie informacji publicznej podczas gdy prawo do niej podlegało ograniczeniu ze względu art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej,
- naruszenie art.24 ust.1 i 2 ustawy o pracownikach samorządowych a także postanowień Kodeksu Etycznego Pracowników Urzędu.

W dniu 17 maja 2017 roku skarga o identycznej treści została przekazana do załatwienia przez Pana Romana Wątorka Radnego Rady Miejskiej w Dobczycach na podstawie art. 237 § 2 k.p.a.

Na sesji Rady Miejskiej w Dobczycach (dalej: Rada Miejska) w dniu 17 maja 2017 r. skarga została skierowana przez Wiceprzewodniczącego Rady Miejskiej do Komisji Rewizyjnej w celu zbadania jej zasadności.

Pismem z dnia 22 maja 2017 roku znak RO.1511.3.2017.CEBO Przewodniczący Rady Miejskiej przekazał skargę w części dotyczącej zadań i działalności pracowników Urzędu do rozpatrzenia zgodnie z kompetencją Burmistrzowi.

W dniu 2 czerwca 2017 roku w czasie posiedzenia Komisji Rewizyjnej wyjaśniono i rozpatrzono podniesione w skardze zarzuty na działalność Burmistrza. W posiedzeniu uczestniczyła Skarżąca wraz z pełnomocnikiem oraz Sekretarz Gminy.

W czasie posiedzenia Komisji Rewizyjnej stan prawny przedstawiła Sekretarz Gminy. Pełnomocnik Skarżącej odniósł się do przedstawionego stanu prawnego oraz do złożonej skargi. Po posiedzeniu Komisji Rewizyjnej Skarżąca złożyła pismo z dnia 5 czerwca 2017 r., w celu zwrócenia uwagi radnych na podnoszone przez nią kwestie w czasie posiedzenia Komisji Rewizyjnej.

Ponadto w dniu 2 czerwca 2017r. Skarżąca złożyła na dzienniku podawczym Urzędu wezwanie Rady Miejskiej do załatwienia skargi w ustawowym terminie.

Stanowisko Komisji Rewizyjnej zostało przedstawione na wspólnym posiedzeniu komisji Rady Miejskiej w dniu 26 czerwca 2017 roku. Po rozpatrzeniu sprawy i zapoznaniu się z opinią Komisji Rewizyjnej Rada Miejska stwierdza, co następuje:

Skarga jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie:

Zgodnie z art. 227 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2016r., poz. 23 z późn. zm.), zwanego dalej „k.p.a.”: *przedmiotem skargi może być w szczególności zaniechanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw.*

W świetle art. 229. ust. 3 k.p.a. Rada Miejska jest właściwą do rozpatrywania skarg dotyczących zadań lub działalności Burmistrza. Nie jest natomiast właściwą do rozpatrzenia skargi na działania podległych Burmistrzowi pracowników Urzędu. Zgodnie bowiem z art. 33 ust. 3 i 5 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. 2016r. poz. 446 z późn. zm.), uprawnienia zwierzchnika służbowego w stosunku do pracowników Urzędu posiada Burmistrz, który jako kierownik Urzędu organizuje pracę Urzędu i ponosi pełną odpowiedzialność za jej przebieg i wyniki. Jednocześnie w świetle art. 7 pkt. 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2016 r., poz. 902 z późn. zm.) czynności w sprawach z zakresu prawa pracy wobec zatrudnionych w Urzędzie pracowników wykonuje Burmistrz.

Wbrew twierdzeniom Skarżącej zawartych w piśmie z dnia 5 czerwca 2017 roku z powołaniem się na Wyrok WSA w Gliwicach z dnia 2008-08-05 sygn. IV SA/GI 77/08, w stanie faktycznym sprawy Rada Miejska nie uznała, że skarga na Kierownik RGPIOS jest w rzeczywistości skargą na osobę kierującą Urzędem.

Niezależnie od powyższego, biorąc pod uwagę treść żądania Skarżącej, dodać należy, że Rada Miejska nie posiada kompetencji w zakresie cyt. *wyciągnięcia konsekwencji służbowych, dyscyplinarnych lub innych przewidzianych prawem wobec osób winnych naruszeniu (...) przepisów prawa*, wskazanych przez Skarżącą w odniesieniu do pracownika Urzędu. Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (t.j. Dz.U. z 2016r., poz. 902 ze zm.) nie reguluje odpowiedzialności dyscyplinarnej pracowników samorządowych i odsyła odpowiednio do przepisów Kodeksu pracy. Oznacza to, że możliwości ukarania pracownika samorządowego należy szukać w przepisach ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2016r., poz. 1666 ze zm.), a dokładniej w art. 108 §1 pkt. 2. Zgodnie z tym przepisem *za nieprzestrzeganie przez pracownika ustalonej organizacji i porządku w procesie pracy, przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów przeciwpożarowych, a także przyjętego sposobu potwierdzania przybycia i obecności w pracy oraz usprawiedliwiania nieobecności w pracy, pracodawca może stosować karę upomnienia lub karę nagany*. Zatem wymierzenie kary pracownikowi samorządowemu należy do obowiązków pracodawcy, a Rada Miejska nie jest pracodawcą dla zatrudnionych w Urzędzie pracowników.

Zgodnie zatem z art. 231 k.p.a., który stanowi, że *jeżeli organ, który otrzymał skargę, nie jest właściwy do jej rozpatrzenia, obowiązany jest niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie siedmiu dni, przekazać ją właściwemu organowi, zawiadamiając równocześnie o tym skarżącego, albo wskazać mu właściwy organ* skarga w części dotyczącej pracownika Urzędu została przekazana do rozpatrzenia zgodnie z kompetencją Burmistrzowi.

Zasada jawności postępowania, wyrażona w art. 73 § 1 k.p.a. oznacza, że strona ma prawo wglądu w akta sprawy, sporządzania z nich notatek, kopii lub odpisów. Prawo to przysługuje również po zakończeniu postępowania.

W czasie posiedzenia Komisji Gospodarczej Burmistrz nie udostępnił radnym obecnym na spotkaniu akt sprawy o wydanie decyzji o warunkach zabudowy toczącego się z wniosku Skarżącej ani żadnego dokumentu z tych akt, wobec czego nie został naruszony art. 73 § 1 k.p.a. w tym zakresie.

Nie można również zgodzić się z twierdzeniem Skarżącej, *„nawet jeśli nie udostępniono Radnym bezpośrednio akt sprawy to przekazywanie nawet ustnie szczegółów wynikających z tych akt jest niedopuszczalne.”*

Wskazać tu należy na utrwalony w orzecznictwie pogląd, że dokumenty składające się na akta postępowania administracyjnego mogą stanowić informację publiczną. W wyroku z dnia 11 maja 2006 r. II OSK 812/05 Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że akta sprawy administracyjnej jako odnoszące się do działania podmiotów publicznych stanowią informację publiczną. Inną natomiast kwestią jest dostęp do niektórych danych w nich zawartych. Jeżeli jakaś informacja nie może zostać udostępniona, to organ musi ustalić, jakie informacje podlegają ochronie ze względu na to, że są objęte tajemnicą. (podobnie wyrok WSA z 5 kwietnia 2005 r., sygn. IV SA/Po 1541/04, wyrok WSA z 25 marca 2009 r., sygn. II SAB/Wa 195/08). *„Informacja o działaniach organu podjętych w indywidualnej sprawie administracyjnej stanowi informację publiczną”* (wyrok WSA z 28 sierpnia 2008 r., sygn. II SAB/OI 1/08). *„Akta sprawy administracyjnej są bez wątpienia wiadomością wytworzoną przez szeroko rozumiane władze publiczne. Należy je uznać za informacje publiczne w rozumieniu udip. Nie ma znaczenia, czy mają postać dokumentów urzędowych, czy też nie”* (wyrok WSA z 4 sierpnia 2004 r., sygn. II SAB/Rz, 26/04.) *Niektóre dokumenty poprzez przedłożenie do organu władzy tracą walor dokumentu prywatnego i ulegają przekształceniu w źródło informacji publicznej* (wyrok WSA z 20 sierpnia 2014 r. sygn. II SAB/L.d 88/14).

Podkreślenia wymaga, że udostępnienie dokumentów czy informacji z akt postępowania administracyjnego podlega wypracowanej w orzecznictwie regule interpretacyjnej. Na tę regułę wskazał m.in. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 10 stycznia 2014 r. (sygn. akt I OSK 2213/13), wskazując, że w demokratycznym państwie prawnym jawność działania organów państwa ma charakter uprzywilejowany i w związku z tym wszelkie wątpliwości co do udostępnienia informacji publicznej powinny działać na korzyść dostępu. W tym ujęciu informacją publiczną będzie każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych. WSA w Białymstoku w wyroku z 3 czerwca 2014 r. (sygn. akt II SAB/Bk 22/14) podkreślił, że informacją publiczną jest treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej, związanych z organem bądź w jakikolwiek sposób dotyczący organu bez względu na to, co jest ich przedmiotem. Są nią zarówno treść dokumentów bezpośrednio wytworzonych przez organ, jak i te, których organ używa przy realizacji przewidzianych prawem zadań, a nawet te, które tylko w części dotyczą organu, nawet gdy nie pochodzą wprost od niego. W piśmiennictwie wyrażano przekonanie, że udostępnieniu podlegają określonego rodzaju informacje, a nie akta czy znajdujące się w nich dokumenty (Granice prawa do informacji w postępowaniu administracyjnym i sadowoadministracyjnym, Hanna Knysiak - Moleczyk, LexisNexis, Warszawa 2013, s 191).

Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego akta sądowe, administracyjne, bądź też akta postępowania przygotowawczego są zbiorem różnorodnych materiałów wytworzonych przez organ władzy publicznej lub przez inne podmioty. Zawierają informacje, które były, lub mogły być istotne przy rozpatrywaniu danej sprawy. Organ, który się tym zbiorem posługuje nie wytworzył go w całości, a jedynie uporządkował gromadzone materiały i nadal całości określony kształt. Sprawa rozpoznawana przed danym organem jest sprawą indywidualną dotyczącą określonego podmiotu, jego praw lub obowiązków. Natomiast jeśli mówimy o zasadach funkcjonowania podmiotów zobowiązanych do udostępniania informacji publicznej (art. 6 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p.), należy przez to rozumieć kwestie natury ogólnej dotyczące sposobu wykonywania zadań publicznych, załatwiania spraw i podejmowania przez taki podmiot decyzji. Informację publiczną zawierają zatem dokumenty świadczące o sprawności działania organu, terminowości podejmowanych przez niego czynności, języku komunikacji z obywatelem jakim posługuje się organ w pismach urzędowych (por. Wyrok NSA z 2014-03-14 sygn. akt I OSK 2301/13).

Ponadto zwrócić uwagę należy, że prawo wglądu do dokumentów planistycznych oraz uzyskiwania informacji objętych tymi dokumentami jest wyrazem konstytucyjnego prawa do uzyskania informacji o działalności władzy publicznej. Dodać należy, że *co do zasady informacje o przeznaczeniu terenu zawiera miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, jednak w jego braku określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje właśnie w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Sąd uznał równocześnie, że nie tylko żądana przez pełnomocnika treść decyzji o warunkach zabudowy jest informacją publiczną ale i akta sprawy administracyjnej stanowią informację publiczną.* (por. Wyrok WSA w Poznaniu z dnia 29.05.2008 roku sygn. akt IV SA/Po 545/07)

WSA w Opolu w wyroku, sygn. II SAB/Op 37/13, stwierdził, że informacja o toczącym się postępowaniu o wydanie decyzji o warunkach zabudowy, z mocy art. 60 ust. 1 z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, łączy się z działalnością Burmistrza i dotyczy jego działania o charakterze zewnętrznym, wyrażającego się wydaniem aktu administracyjnego w formie decyzji, będącej przejawem władczego działania organu. *Decyzja ta wydawana jest w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i zastępuje ten plan, określając sposób przeznaczenia i zagospodarowania danego terenu. Z tego też względu, w literaturze przedmiotu zaaprobowany został pogląd, że decyzja o warunkach zabudowy jest informacją publiczną. Zgodnie natomiast z art. 67 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, organ jest zobowiązany prowadzić rejestr decyzji o warunkach zabudowy, w którym znajdują się dane m.in. o numerze i dacie wydania decyzji, rodzaju inwestycji, nazwie inwestora i jego adresie oraz oznaczeniu nieruchomości, co wynika wprost z załączników do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 13 maja 2004 r. w sprawie wzoru rejestru decyzji o warunkach zabudowy oraz wzorów rejestrów decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego (Dz. U. nr 130, poz. 1385). A zatem informacja o prowadzeniu postępowania w sprawie wydania decyzji o warunkach zabudowy jak i sama decyzja stanowiły informacje publiczne nie tylko w świetle art. 6 pkt 4 lit. a, ale również w świetle art. 6 pkt 3 lit. f ustawy o dostępie do informacji publicznej.* (por. wyrok WSA w Opolu z 02.07.2013 r. sygn. II SAB/Op 37/13).

Jak wynika z treści protokołu z posiedzenia Komisji Gospodarczej Burmistrz udostępnił informację publiczną dotyczącą działalności organu w zakresie prawidłowości prowadzenia procedury wydania decyzji

WZ w indywidualnej sprawie. Jak wykazano wyżej informacje dotyczące sposobu wykonywania zadań przez organ są informacją publiczną i mogły zostać udostępnione.

W czasie posiedzenia Komisji Gospodarczej, na które powołuje się Skarżąca, Burmistrz przekazał jedynie informację, że Skarżąca jest właścicielką tylko jednej ze spornych działek.

Podkreślenia wymaga fakt, że jednym z tematów posiedzenia Komisji Gospodarczej, które odbyło się w dniu 3 kwietnia 2017 r. było ustalenie dalszych działań związanych art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. 2016 r., poz. 778 ze zm.), czyli ustalenia związane z punktowymi zmianami w planie przestrzennym, działaniami naprawczymi lub pozostawieniem sytuacji zaistniałej w zakresie braku planu przestrzennego na terenie, którego dotyczyło Rozstrzygnięcie Nadzorcze Wojewody.

Wyjaśnić należy również, że w swoich wypowiedziach Burmistrz odnosił się do terenu, na którym prowadzone mają być działania naprawcze – w trybie procedury wynikającej z art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W świetle tych przepisów, *jeżeli rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody, stwierdzające nieważność uchwały w sprawie studium lub planu miejscowego, stanie się prawomocne z powodu niezłożenia przez gminę, w przewidzianym terminie, skargi do sądu administracyjnego lub jeżeli skarga zostanie przez sąd odrzucona albo oddalona, czynności, o których mowa w art. 11 i 17, ponawia się w zakresie niezbędnym do doprowadzenia do zgodności projektu studium lub planu z przepisami prawnymi.* W odnotowanej w protokole wypowiedzi Burmistrz poinformował Radnych, że wnioskodawca o wydanie WZ jest właścicielem jednej z działek, na terenie, którym objęte jest Rozstrzygnięcie Nadzorcze Wojewody Małopolskiego. Nie wskazywał której działki jest on właścicielem, ani kto jest właścicielem lub współwłaścicielem pozostałych działek czy pozostałej działki.

Art. 5. ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej stanowi, że prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy. Ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz przypadku, gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa.

Wymienione w tym przepisie ograniczenie prawa do informacji publicznej nie oznacza bezwzględnego zakazu udostępnienia informacji zawierających tzw. dane wrażliwe. Konieczność ochrony danych osobowych a w konsekwencji prywatności nie zwalnia organu z udostępniania informacji publicznej. Organ winien wyłącznie ograniczyć dostęp do informacji umożliwiających identyfikację osób fizycznych, co w praktyce oznacza udostępnienie dokumentów odpowiednio zanonimizowanych. (tak wyrok WSA w Krakowie II SA/Kr 127/14).

Dodać należy, że zamieszczanie w dokumentach Rady Miejskiej (uchwałach czy protokołach z posiedzeń) danych osobowych powinno następować jedynie wówczas, gdy jest to niezbędne. Publikowanie zaś na stronach internetowych czy udostępnianie na wniosek dokumentów zawierających te dane może odbywać się tylko po ich odpowiednim przetworzeniu - czyli zanonimizowaniu danych.

Podkreślenia wymaga, że dane Skarżącej w protokole z posiedzenia Komisji Gospodarczej zostały zanonimizowane.

Niezależnie od powyższego należy również zwrócić uwagę, że na etapie procedowania Planu zagospodarowania przestrzennego dla miasta Dobczyce, w czasie posiedzenia połączonych Komisji Rady oraz w czasie sesji Rady Miejskiej Skarżąca osobiście podawała dotyczące jej dane osobowe oraz informowała obecnych na posiedzeniach Radnych o własności czy współwłasności działek podlegających procedurze planistycznej na forum publicznym oraz w bezpośrednich rozmowach z Radnymi i w pismach kierowanych bezpośrednio do Rady Miejskiej. Nie skutkowało to jednak brakiem anonimizacji danych w wymienionym wyżej protokole.

Burmistrz jak również sami radni Rady Miejskiej w czasie posiedzenia Komisji Gospodarczej używali imienia i nazwiska Skarżącej, ale zgodnie z przyjętą w Urzędzie praktyką w zapisach protokołu z posiedzenia dane te zostały poddane anonimizacji.

Mimo jawności posiedzeń Rady Miejskiej i jej komisji w posiedzeniu Komisji Gospodarczej w dniu 3 kwietnia 2017 r. nie uczestniczyła publiczność.

Wskazać należy również, że w żadnym miejscu protokołu nie odnotowano wypowiedzi Burmistrza w zakresie formułowania ocen dotyczących uczciwości Skarżącej. Burmistrz doprecyzował posiadaną przez radnych informację dotyczącą własności terenu objętego Rozstrzygnięciem Nadzorczym.

W świetle powyższego nietrafne są zarzuty skargi w zakresie naruszenia przepisów k.p.a. oraz ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Zgodnie z art. 10. § 1 k.p.a. *organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.*

Przedmiotem posiedzenia Komisji Gospodarczej, do którego odnosi się Skarżąca było wyrażenie opinii w sprawie dalszych działań dotyczących Planu zagospodarowania przestrzennego Dobczyc w części uchylonej przez Wojewodę. Nie było przedmiotem posiedzenia zasięganie opinii dotyczącej wydania decyzji administracyjnej w indywidualnej sprawie w postępowaniu administracyjnym w której Skarżąca jest stroną. W świetle powyższego nie znajduje potwierdzenia zarzut naruszenia czynnego udziału w każdym studium postępowania.

Dodać należy również, że skoro Rada Miejska nie stwierdziła naruszenia przez Burmistrza przepisów k.p.a. oraz ustawy o dostępie do informacji publicznej, tym samym nie doszło również do naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (t.j. Dz.U. z 2016r., poz. 902) w zakresie: wykonywania zadań publicznych z uwzględnieniem indywidualnych interesów obywateli, bezstronności, udzielania informacji innym organom, jeżeli prawo tego nie zabrania oraz dochowania tajemnicy ustawowo chronionej. Nie stwierdziła również naruszenia przez Burmistrza Kodeksu Etycznego Pracowników Urzędu w zakresie uprzejmości, bezstronności, uczciwości i powściągliwości.

W powyższych okolicznościach złożoną skargę należy uznać za bezzasadną

W świetle powyższego wyrażone na wstępie stwierdzenie w sprawie przedstawionej przez Skarżącą skargi można uznać za uzasadnione.

Jednocześnie wskazuje się, że zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi zgodnie z art. 238 § 1 k.p.a. jest niezaskarżalne. Zgodnie z treścią art. 239 § 1 k.p.a. w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Dobczycach

dr Tadeusz Bochnia

